

GİRİŞ

*This is the end, beautiful friend
This is the end, my only friend, the end
Of our elaborate plans, the end
Of everything that stands, the end
No safety or surprise, the end
I'll never look into your eyes
Again.*

The Doors, *The End**

* The Doors grubunun 1966 tarihli ve Jim Morrison imzalı ünlü şarkısından alıntı: "İşte her şey bitti, güzel dostum / Bitti biricik dostum, her şey bitti / Özenle dokuduğumuz hayallerin sonu geldi / Ayakta kalan her şeyin sonu / Ne güven var hayatımızda artık, ne de sürprizler / Gözlerinin içine bakmayacağım bir daha / Asla." (ç.n.)

Müzik setinin kolonlarından gümbür gümbür The Doors yükseliyordu. Tuvalete gidecektim. Kolay bir iş değildi bu, çünkü Celina'ların evi çok büyüktü; bir sürü hol, bir sürü kat, girişte büyük bir teras. Hava karar-mamış olsa, denizi de görebilirdiniz. Koridorun her köşesinde birileri vardı, çoğunun elinde birer şişe Beck's birası. Bazı kızlar köpüklü şarap içiyordu. Çok azını tanıyordum, bir kısmı bizim okuldandı. Bizim sınıftan bir kız, dev bir at kafasının resmedildiği tablonun altına çömelmişti. Adı Karla'ydı ve yine bizim okuldan David Mickner adında korkunç bir tiplerle sohbet ediyordu. Kim bilir kimle gelmişti buraya. Karla davet etmiş olamazdı onu. Kızın bacaklarının üzerinden hızla atlayıp, insanları ite kaka koridor boyunca ilerledim.

Sora sora banyoyu buldum. Nihayet. Kapıyı açtım, ama burası banyo değildi. İçerde sadece, Celina'nın ana babasının yatağında sarışın bir kızla oynayan, Timo adında bir tip vardı. "Uza hadi," diye geveledi çocuk ve kapıya doğru bir yastık fırlattı. "Pardon," diye mırıldandım ve bir sonraki kapıyı denedim. Sonunda banyoyu bulmuştum. Çişimi yapıp, sakın sakın banyo mermerlerini inceleyen, benim gibi birinin burada, Celina'nın on altıncı doğum gününde, Sylt Adası'ndaki bu zengin evinde bulunmasının süper bir şey olduğunu düşündüm. Bunu kankam Ole'ye borçluydum. Celina aylar önce davet et-

mişti beni doğum gününe. Ole'den davet haberini aldığımda kulaklarıma inanmamıştım. Celina'nın ailesinin Sylt'te büyük bir evi vardı. Yaz tatilinde kızları rahat rahat doğum gününü kutlayabilirdi diye, iki günlüğüne evi boşaltırlardı. Tren biletini ödemeye hazır olan herkes doğum gününe davetliydi. Ne kadar *cool* ya! Sylt'te iki gün, konaklama ve parti dahil. Hiç de kötü bir teklif değildi bu. Hatta çok özel bir teklifti. Celina, Ole'den bir yaş büyük olmasına rağmen, uzun zamandır arkadaşları. Ve işte evet, sonunda ben de Sylt'e davet edilmişim!

"Hey Johannes, sen de geliyorsun tabii," dedi Ole. En son on beş yıl önce bir partiye gitmişim. Partide Jan Hendrik ve dört başka çocukla dokuz kuka oynamıştık ve ana babalarımız akşamüstü saat altıda gelip almıştı bizi. Eve döndüğümde yediğim patates salatasını, sosisleri ve altı çikolatalı keki kusmuşum.

Tamam, travma gibi bir şey değildi yaşadığım, ama bana göre bir şey de değildi partiler. Tanıdığım çok insan yoksa eğer, aptal aptal bir kenarda durur, kendimi kötü hissedirdim hep. Yoo, gerçekten bana göre bir şey değildi bu. Ama Ole bildiğinden şaşmadı. Denizi çok sevdiğimi bildiği için, sonra bir hafta da kampa gideriz diyerek beni ikna etmeye çalıştı. Sonunda ne olduğunu anlamadan kendimi Niebüll'e giden trende buldum.

Ve işte şimdi de mermer bir lavaboda ellerimi yıkıyordum. Ama armatürler altın değildi, değil mi, yoksa altın mıydı?!

Aynaya baktım. On altı yaş grubunun katıldığı bir partideydim, ama ben on iki gibi görünüyordum. Tamam, hadi on dört diyelim. Ama gerçekte on beştim. Burnuma baktım, hiç de fena değildi aslında. Biraz uzundu belki ve ucu hafifçe yukarı doğru kıvrıktı. Hokka gibi bir burun işte. Ne aptal bir sözcük! Saçlarımı muncıklayarak düzeltmeye çalıştım, ama olmadı. Kendiliğinden ortadan ayrılıyordu saçlarım, hep böyleydi, yapacak bir şey yoktu. Ne jöle fayda ediyordu, ne de briyantın. Önleri biraz uzundu ve gözüme giriyordu. Gözlerim, sadece gözlerimi beğeniyordum. Koyu maviydiler ve annem her zaman, bendeki kirpiklere sahip olmak için cinayet bile işleyebileceğini, bir erkek çocuk için bu kadar güzel gözlerin gereksiz olduğunu söylerdi.

Kot pantolonumu yukarı çekiştirdim, *boxer* donumu içine soktum. Şimdi oldu biraz. Daha ne yapabilirim ki?

Dışarı çıkıp banyonun kapısını kapadım. Aynı anda yan tarafta, “Timo, Timo!” diye histerik çığlıklar atan kızın sesini duydum. Gülümsedim. Kızın keyfi yerindeydi.

Çığlıklar devam etti. Dikkatle kulak verdiğimde, zevkten atılan çığlıklar gibi değil de, kulak tırmalayan cırtlak bir sese benziyordu duyduğum. Sanki paniklemiş gibiydi.

Öyle çok ödle, ürkek biri olmadığımı söyleyeyim. Ama genelde hiçbir şeye bulaşmak istemem. Partilerde

cool kızların yanına gidip sohbet başlatan biri de değilim. Bir kızı beğenince, önce uzun uzun keserim daha çok. Sonra başka bir tip gelir, kızla sohbet etmeye başlar ve gülerken oradan ayrılırlar. O zaman içimden bir tane çıkmak gelir kendi suratıma. İzlemeyi, gözlemlemeyi severim, ama hızla karar verip harekete geçmek hiç bana göre değil.

Ama şimdi ne yazık ki, şu uzun koridor vardı sadece, o kızın sesi, artık sesi çıkmayan Timo ve bir de ben.

Başka şansım kalmamıştı artık ve kafamı –bu gece ikinci kez– kapıdan içeri uzattım.

“Hey, her şey yolunda mı?” diye sormama kalmadı, hiçbir şeyin yolunda gitmediğini anladım. Henüz üç saat önce tanıştığım tip, kıpırdamadan yatakta yatıyordu. Kız yanına diz çökmüştü. Yatağın üstünde kahverengi bir şeyler vardı. Yoo, olamaz, kusmuk değil bu herhalde! Kusmuk muydu yoksa?

Sarışın kız büyük, donuk gözlerini üzerime dikip, “Nefes almıyor!” diye bağırdı.

Hep, bir ilkyardım kursuna yazılmayı düşünmüş, ama bunu o güne kadar bir türlü yapmamıştım. Onun yerine gitar dersi almaya başlamıştım.

Ne yazık ki, “re majör akoru” ve “*House of the Rising Sun*” artık *in* değildi pek. Yavaş yavaş, o anda gerçekten ilkyarıdım gerek olduğunu düşünmeye başladım. İçimde yükselen paniği hissediyordum.

Bizim sarışın bana bakıp bağırmaya başladı: “Bir şeyler yapsana be!”

Ve ben, bir şey yaptım. Geçenlerde *Tatort* dizisinde izlediğim bir şeyi. Herifi yataktan aldım, yerde yan yatırıp öyle durmasını sağladım. Ya da öyle olduğunu sandığım bir şeyler yaptım. Ağzını açtım. Lanet olsun! Kusmuk doluydu ağzı. Bulantımı bastırdım; cin ve kusmuk kokusuna aldırmadan ağzını temizledim. Bizim sarışına dönüp, “Nöbetçi doktoru çağırsana, ne duruyorsun!” diye bağurdum. Kız transtaydı sanki, yerinden kıpırdamadı. Bir daha seslendim. En ufak bir tepki göstermedi.

Herifi bir süreliğine bırakıp kızın yanına gittim, kız sarstım ve suratına kükredim: “Nöbetçi doktoru çağır!” Sonunda odadan çıktı. Cep telefonu yanında değildi galiba.

Timo’yu uyandırmaya çalıştım, ama o kıpırdamıyor bile. Ben de soluğunu hissedemiyordum. Ama nabızı atıyordu henüz, atıyor muydu? Bayılacak gibi oldum. Bir süre sonra siren sesini duydum.

Bu arada müzik susmuştu, kapının eşliğine doluşanlardan hiçbiri yardım etmiyordu bana. Ne yapacağımı şaşırılmıştım. Dikkatimi tamamen herifin yatırdığım şekilde kalmasına verdim. Koridorda koşuşmalar. Doktor kenara itti beni, çantasını yere bıraktı, Timo’ya eğilip seslendi: “Beni duyabiliyor musun?” Sağlık ekibi kalp masajına başladığında ben duvara yaslanmış, zangır zangır titriyordum.

Bir süre sonra serum bağladılar ve hızla önümden geçip göturdüler Timo’yu. Bacaklarımın titremesi kesilecek gibi değildi. Benim bacaklarım mıydı bunlar gerçekten?

Bir süre sonra Ole’nin sesini duydum. “Johannes?”

Başımı çevirdim. Yanımda durmuş endişeli bakışlarla beni süzüyordu. “Hadi Johannes, çadıra gidelim. Bizim yapabileceğimiz bir şey yok artık.”

Ole’nin yardımıyla oturma odasından geçtim. Oda da birkaç kişi kafa kafaya vermiş, sohbet ediyordu. İçeri girdiğimizde hepsi gözlerini bana dikti. Sarışın kıızı aradım bakışlarımla, ama bulamadım. Timo’nun sevgilisi miydi acaba? Ole beni sokak kapısından dışarı sürüklerken, bir taraftan da ceketimi elime tutuşturmaya çalışıyordu. Bahçeden geçerek arkaya, çadırımıza gittik. Uzaklarda, ufukta şafak söktüyordu.

“Ole?” Benim sesim miydi bu?

“Evet,” diye yanıt verdi Ole.

“Herif nefes almıyordu. Her taraf kusmuk içindeydi.”

“Evet, gördüm. Önceden ne içti bilmiyorum, ama demin mutfakta bir şişe cini dikti kafaya.”

“Ne yapacağımı bilemedim. Ya ölürsen şimdi...”

Ölmesini istemiyordum. Çadırın önüne vardığımızda durdum, ceketim hâlâ elimdeydi, hüngür hüngür ağlamaya başladım. Ve bir türlü susmak bilmedim.

Ole kısacık sarıldı ve, “Hadi, toparla kendini baka-